

245

Jón

Lagadir
Krossskóla Psálmur

Þar af 28 orktr

af

Jóni Einarssyni,

Rect. Design. Schol. Hol.

med

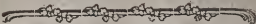
Vidbætur

noðkurra nýrra.

Seljist almennt innbundnir 12 Skildingum.

Leirárgordum við Leirá, 1797.
Prentadir á kostnað D. Gottskálkssonar
af Bókprentjara S. J. Schagfjord.

Til Lesarans.

Eftir margra Kjenni og Almúga-manna ólf og bön, gánga mí Kross-flóla Psálmar eun á prent, eun þótt esú þeirra eugannveginn egi við almennings andaktar saungva í húselestum, til hvorra þeir þó víða hasa brúkadir verid, heldur se til uppörfunar og huggunar elustokum mönnum, sem þjást krossi, sorg og mótlátögum, hvorra færri flannast. Þeir egmlu eru, eftir eldri Psálma-qedskapar smect, að þönnu víða ei glidugt qvednir ne óhjartnæmir, en same sem ádur eugannveginn í góðalagi, heldur víða fylstir hneizlanlegum og merglitlum ordatiltakjum og meinögum, óhentögum og ófiljandi sávisum almúga, egi hant med filningi og eftirtekt að lesa þá og söngja; því er þetta hneizlanlega og sáugtasta annaðhvort undanfelle í þessari útgáfu, ellegar lagad og nokud umbætt. Í stad þess athugaverda

og allmíttanlega 1ta og 2ta Psálms enna
 gomlu Kross-skóla Psálma, finast hér
 2 nfr, ásamt 2ur öðrum nðjum aftan við
 eru þeir orktr edur útlagdir: sá 3tti tölunni
 af Prestinum í Mhra-sslu Síra Chríst-
 jáni Jóhannssyni, sá 2tti og 32ar af
 Prestinum Síra Þorsteini Svein-
 björnssyni á Hesti, en sá 1ti af mer.
 Dómi góðir og upplýstir allir um hvort Kross-
 skóla Psálmunum hefir við þessa brey-
 ðingu fram edur aftur farid, þegar þeir bera
 saman þá eldri og þessa, en varist allir við
 lestra að söngja saman á gamla og nýja út-
 gáfu þeirra undir eins, og njóti hververt af
 þessara brúfun góðrar andaktar uppörfunar og
 huggunar í mannaunum!

Þeir á þann 13da Aug. 1797.

M. Stephensen.

I. Psálmur.

Transt til Guds í mannrannum.

Lagid er: Um dandann gef þú Drottinn mér.

Svad íllt og bágt, sem mættir mér, mín von til Guds sig hefur, minn sem ad fadir mildur er, manna hiálp eil þá tefur, og einka-reynast-vinir vest, veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgefur.

2. Þó athofu besta megi mín, manna ólesin bíða, Gud! allt er bert fyrir augum þínu, eg vil þó-góður líða; þú ster míns hiarta hulda ráð, ef halda mætti' eg þinni náð, þá engu þarf ad quíða.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdist líffins degum; eg gladur er, því, Gud! veit þig, gloggt

fiá hvad mínum högum er fyrir bestu, mædu með, mitt þú reynir og venur géd, í þínum að þreya' álogum.

4. Þó samtök giördu himin, haf og haundur mér til ama, hættum stædi' eg umgirdtur af, og ógn hels í bili sama, en heimur allur hvirfi mér, herra Gud! samt eg treysti þér, óttast fár eckert frammar.

5. Þú leidir mig um daudans dal dásamri födur-hendi, sem minn æ vera skjoldur skal, skélt ber eg ei hvar lendi; en þrái heim þó þreni hér, þú svo förónu dirdar mér, í æðstu gleði afhendir.

2. Þsálmur.

Sannkristin Guds börn ega að gleðjast við Kross Drottinnis, en bryggjast ecki.

Lagid er: *S. idcum vœ Gud of hug'og sál.*

Gætt þú, mín sál! að gagni því, Guds börn sem hafa raunum í,

í, athuga líka allt það rétt, er þér verður, hér fyrirsett; orvhlást muntu ecki þá undir krossinum heldur fá huggun, sem fjærri hugast má.

2. Kristinna afur krossinn er, fjarna ilmsetann færir þér, sáir þú tótt með tárur þann, tignar ávört þá gefur hann, uppstéran heitir: eilíf vist, ef þú trúir á Jesúin Krist; hér fær þú meir enn hafdir mist.

3. Ef þú lídur í heimi hér, hatur, mótgáng og offóknar, þessu mun verda endir á, uppstéru tímunn þá menn síá, þeim sem hér lídu sorg og sár, samfagna mun þá hópur klár, lofandi Gud um eilíf ár.

4. Eg held að krossinn allri sé, andlegd veraldar mætare, er hann Guds börnum útvegur, arftöku sælu himnestrar; Jesú! ljúfi lausnari minn, lof sé þér fyrir krossin þinn! hvörn eg mér nærsta hollann sinn.

5. Þú kross-skóla Guds ef kímstu hér, kristinn sála! Þá hugsa ber heim í himneskann sælu-sess, svo muntu verða styrk og hress, og munbera heimfisnns alla hrygd, í hvors-kyns neyd og rauna-stygd, huggadu þig við hinna-bygd.

6. Fullþackad aldrei fáum vér, fyrir þann kross, sem reynum hér, sú gáfa mér meir virdist verd, enn vegfemid gjörvell hér á jord, þegar veröld eg víf í frá, vegfemid eilífa kann eg fá, krossinn þvfi öllu orka má.

7. Krossins bikar ef beystur er, besta ráð vil eg géfa þér: varpadu í hann tignar-tré, tak það sama hiá skristinne, hverja þá grein, þig girna kann, gled med henni þinn innra mann, engin freisting þá fessir hann.

8. Aldrei finnst hér svo mikid mein, utotgángur, písl, né hornung nein, ad heilagur Andi gæti,

ei grædt, og gjervalla mædu end-
urbætt, en að ná svoddan hugg-
un hans, hjartnæmst bæni er
til fanns, eitt dýrmætasta medal-
manns.

9. Augunum mænt' eg uppá þig,
o Jesú! kenu í brjósti' um mig, end-
urnæringar hjúfust lind, líeua mér
þinni sképnu-kind; gef oss að heyrja
heppid stríð, hjálpa oss síðar þrenn-
ing blíð, að sjá þig eilífðar allá
tíð!

3. Psálmur.

Um þau nösfn, sem krossinn hefir í
heilagri Ritningu.

Lagid er: A einn Gud vil eg trúa.

Minnstu, míu fál! hvað sagdi,
Sonur Guds Jesús Herra
þinn, heilræði holl þeim lagdi, sem
huga að vanda lífnad sinn: hvort
fús mér fylgja vildi, forláti elsku
þá, sem hann ei safna skyldi (fál
mín að! þessu gá) kross-feril feti
réttann, fullhuga eptir mér; hvorn

Gud mun glóra léttann, gáangi hinn rétt, sem ber.

2. Svad, sem til hér kann falla, heiminum í á móti oss, veikleik og vanmátt allann, vor Drottinn Jesús nefnir kross: slíkt er huggunar heiti, að heimsins bol (þó lítid) líkist að sínu leiti, Lausnarans krossburd víð; en Kristur á krossi þíndur, fóróttu dírðar vann, síðan með sigri krþndur, sálubiálp ossum fann.

3. Þó fárt þykti sorgin stínga, fann-kristinn maður gætt að þar, aldrei kann þig að þvínga, þvillik þormúng, sem Jesús bar, þegar á krossi óvaldist, kaupandi' úr dauða þig, frá engu ángri taldist, ást-in hans hiartausig, veit því best vansenid þína, og vill henni svípta frá, þvítad velpöcknum sína, þér hefir Jesús á.

4. Job mátti' einn svoddan fanna, sárurn krossi er nístur var, hann

hann misti góts og granna, gaf þó Drottni eitt högvært svar, þar eptir þángum sárum, þjádist hans veika hold, tapadi fjörum klárum, flæddi sig duppti og mold, ástir og aðstod sinna, all-litla sinna réð, ógudleg egin - gvinna, ángradi hann þarmed.

5. Augist og eynd margfalda, opt kallar David mótgang sinn, það skaltu þhda og halda, þreynging sem tekur hjartad inn, sent Frelsarinn féck og reyna, fridkaupandi sinn lhd, fyrst þolgædis þel hans breina, þreytt hefir sama strid, sem þig, (mín sála!) þúir, síst mun hann gleyma þér, því hjálp og hjástod þúir, hvörjum, sem þjádur er.

6. Fær og freistinga heiti, Frelsarans barna mótlæting, vid hvörjar þó hér þreyti, þau fá góða sigurvinnung, ef þau í áléfd strida, í sannri von og trú, med þolin-

inædi líða, mótgáang, sem finna
nú; þeirra þolgædid hreina, þú
skýldir læra með, en veiklist þeim
vonu beina, vanmátt þínt færdu
fied.

7. Svo skaltu, sál mín! geyma,
svoddan kross-nofu í hjarta þér,
en þeim aldrei gleyma; einneg-
inn mátt þú læra hér, að freisting
sem til kann falla, fáheyrt er ecki
neitt, en Gud hefir annast alla,
át sem hann hefir leidd, af heims
áraudar-landi, í sínu sagnadar-
rann, líkt er Guds góður vandi,
því Gud vill þig hjálplegann.

8. Himneski hjartans Fadur,
hjálp oss þá krossinn liggur á, svo
undir hann gangum gladdir, gud-
dóms k. aytur þínn sé oss hjá, fyr-
ir Krísti gvol og þínu, gvalrædi
frá oss snú; gæðskunnar þeli þínu,
þviáð vér treystum nú, lát oss stöð-
uga standa, síjorna' oss o Fadur
líær! með upplýsing heilags Anda,
Amen þess bidjun vær. 4.

4. Psálmur.

Drottinn stödur ekki af hendingu
neinni, heldur kémur hann af
vilja og ráði lifanda Guds.

Lagid er: Mitt hjarta hvar til þriggisti þú.

Hugleid, mín sál! í hreinni trú,
hvadan ad kémur þjáning sú,
er þig svo ángrar tíðt, heimfins
barna hjal fánótt; hér um skalt
þú akta þá lítt.

2. Drottinnódur margur hver,
móglar og segir: Drottinn ber
umbyggju enga um mig, fyrst
mannraun heimfins margfaldlig,
mót hans barni upphvetur sig.

3. Símir segja ad heimurinn
sé hellsta orsök í neyðinne, hvor
sig því hati vest, ad þeir hafi hjart-
ad fest við hinna-Gud, og dýrki
hann best.

4. Enn þú skalt víta, ad mót-
gánga mein, mildi og gædská
Drottins hrein, tilbýr og tilskick-

ar; allar heimstias hörmúngar,
af hendi Drottins eru sendar.

5. Møgla því ecki Gud í gégn,
geist þó hér dynji mótgánga regn,
það heldur þenkja ber: að marg-
fallt synda-safn þitt hér, svoddann
kross-burd afrekar þér.

6. Svencer, sem Gud vill hyrta
þig, heimurinn allur lagar sig,
að því, sem þenkir hann, morg
því hafa meðöl vann, sem madur-
inn ecki hugsa kann.

7. Hugsa þú síst að Herra sá,
hörmúng þína ei kunni að síá, er
tuglana forsoargar, því ætla hann
þig til upphesdar, ædra lífs og
farfældar.

8. Þar fyrir þó þig hyrti hann,
hafdu þó aldrei, vesæll mann, mögl
við hans meðslum, því Skapar-
inn stjórnar sképnunum, skuldin
ell er hjá þér síálfum.

9. Svörki djöfuls né heimurenn,
himin, lopt, sjörinn eða menn,
þér

þér annars ebla mein, því eins
þér Drottins höndin brein, heldur
og sínum augastein.

10. Gud (sagði Jóseph) gjörði
það, gaf mig hínagad í þennann
stad, að frelstir yrðud þér, þú mátt,
sál mín! heyra þér, hvörjum kross-
inn eigna þér ber.

11. Job þegar misti allann and,
eckí formælti hann þeirri naud,
heldur á hinn veg tær: það tók Gud,
sem gaf hann mér, Gudi einum
vegsemdin ber.

12. Þar fyrir vertu vel til
frids, væntu af Drottni hiálp-
lids, sem þessir kenna þér; segdu:
Drottni dárðinn ber, dásamlegt
því nafnid hans er.

13. Herra Jesú! eg þacka þér,
þann kross þú sendann þessir mér;
þar treysti eg eflaust á, að gott allt
kémur gödum frá, gled eg mig við
thugun þá.

14. Þó mig ná sorgin scerí hér,
 sig gledurandi minn í þér, svo
 þvaf hann segja má: mínu ángri
 sviptir sá, er sendi það, og lagdi
 mig á.

15. Veit of, Jesús! þá vits-
 muni, að vona í öllum krossburði,
 uppá almáttinu þínu; hjálpa of
 síðar, Herra minn! til himnaríkis
 fagnadarinn.

5. Psálmur.

Krossinn er ecki reidi-teikn, heldur
 elsku og náðar-merki lifanda Guds.

Lagid er: Fadir vor, sem á himnum ert.

Aristinn sála hér kom og síá, kross-
 inn þér leggur Gud uppá, af
 elsku sinni ást og trú, ecki reidi,
 sem meinar þú, miskun hans til
 þín meiri er, mótgang þegar hann
 sendir þér.

2. Utvaldra manna gæsl og
 kross, kallast má eitt það dhrsta-
 hross, af síðlum Gudi áskamitad,
 ádur

áður enn hafði hann grundvallad, allra hlutanna ástæði, o! það dhræta hlutskipti.

3. Allt hvað sem helst þig áng-
ar hér, í Drottins hönd þig til-
reider, þess meir sem bésid þreyng-
ir þér, þess nálægari. Drottinn
er, allt svo þú fordíst athæfid, á-
stundir dygd og réttlætid.

4. Davíð kannað vid sagdann
sid, segist því Þrossinn gledjast vid ;
fyrir gödu varð honum Guds reff-
ing, Guds því þú kénndi réttlæt-
ing; þacklætis mesta orfan er, ef
Drottinn vill þig reyna hér.

5. Þá eg hér reyni mein og móð,
míns eru Jesú dæmin göd, hon-
um (það vottar heilog skrá) hafði
Þadirinn þöcknum á ; samt reyndi
hann það mótgángs mein, meiri
finnst ecki hornung nein.

6. Augur og sorg um æfi þer,
einn og sérhvorr, sem Guds barn
er, eilífðin giorir enda á því, upp-
renn-

rennur gleðin ferst og ús, hjá
 stnum Guði um eilíf ár, útvaldra
 fagnar hópur klár.

7. Minn Jesú! þú að sonnu
 fter, sérhvörja neyð, sem reynum
 vér, vér kyssum þína heilla hönd,
 hönd þá sem grædir meinin vönd,
 vöndur þinn Herra komi oss hjær,
 hjærleika þinn svo reynum vær.

6. Psálmur.

Um þrefaldann Kross-skóla Drottins.

Lagid er: Herra Gud skapad hefir jörd.

Aðom hér, mín sál! og kynntu
 þér, Kross-skóla Drottins þrjá,
 í hvortinu hann lætur læra af sér,
 lífs-reglu holla þá, sem honum
 fylgja í fastri trú fræðing himn-
 eska nemur þú, ef blífur honum hjá.

2. Dnyptunar skóli Drottins dýr,
 deydir þitt blöð og höld, hann sem
 þar agast, um sá flýr, eilíf synd-
 anna gjöld, Reynsku-skóli Guds
 ann.

annar er, í hvorjum von og trú,
í þér, prófar hans miskun mild.

3. Þridji hans skóli þýngstur
er, þann hafa reyðann senn, af
þessum heimi útleidder, allir Guds
þíslar-menn. Sál mín! nú skulu
þessir þrír, þér kenna, hversu að
gott með þér, þó Drottinn agi'
ofs enn.

4. Andvarp hjartans og ydr-
un með, útpressar Drottins hönd,
og þeim sem hafði gálaust géd, gésa
kann hrelða vund, því þessir skólar
Skaparans, skipta um edli synd-
ugs manns, þó tnyptan virdist vönd.

5. Guds hulinn vísdóm vita
fær, vel hvörr sig yðkar þar, þann
sem veraldar skynsemd skjær, skildi
fyrr ecki þar, lifgar ofs svo fá
líknar kross; lífir þá Gud og þér
í ofs, lifum svo lidnir vær.

6. Lausnara þínum að líkjast
hér, lof er þér allra mest, í vel-
lysting þó valla skér, vinnur það
kross.

Krossinn best; Davíð í útlegd orktí ljód, en sem hann kom og sýrði þjód, hendtur hann verkur best.

7. Ef læknarinn ecki veikum vill, vidleitni sína tjá, mesta skad-rædis merki til, mega það allir síá, af því hann treystir ecki á sig, eins þegar krossinn fordast þig, veik er lífs von þér á.

8. Heimis eptirlæti, yndi og ró, allmarga hefir deydt, og þann sem í því út af dó, arf-von himn-essri sneydt; en Guds barna sorg eg scela tel, sálina? hún kann að gledja vel, þó holdinu þyki leidd.

9. Kross er manndygda módir hrein, meistari spekinnar, veg-ferdar leid til líffins heim, lílja Paradísar, morgun-stiarna hær hann er þér, huggunar sól á eptirfer, allskyns unadsendar.

10. O! látum oss þá læra hér, að lifa í skóla þeim, aðblóngada sem oss gíorer, eins og þann meira heim,

heim vlmandi jurtum allskonar,
ad dýrðar kórömu himneskrar, öd-
unsi í ödrum heim.

11. Fagnandi, sál mín! fagnar
þér, Frelsarinn, Jesús trúr, í sæltri
von fyrir set eg mér, ad söl renni
upp eptir skúr: veit mér ad ætíð
voni e; þín, vel muntu, sálar heill-
in mín! frelsa mig eyndum úr.

7. Psálmur.

Í vorum krossi skulum vér fyrst bid-
ja um fyrirgefning vorra synda,
sem eru hans besta orsök.

Lagid er: Hærsti Gud Herra mildi.

Gfni og orsök mesta, allrar mótlæ-
tingar, er framferdid vort
hid besta, vér skyldum gá ad þar;
girnunsi fyrst grida ad leita, Gudt
eillsfum hjá, ofs mun hann ecki
neita. Angrid mótlættis heita, ad
góðu ofs þenar þá.

2. Viljir þú Herrann haldi,
hormáugum sínum frá, ad safna
meir

meir synda gjaldi, somir þér ecki þá. Ef straffid á að véna, afláti syndin fyrst, Gud hefir hugun léna, hellið þeim sem fengu siena, síra syndanna lyst.

3. Þdrandi og andmjúkt hjarta, útsloctur heiptar bál, vers Guds, því vel nam skarta, vonin í hrelðri sál, ell vor hrygd og móflæti eingin stór hörmúng er, syndin því nafni sætir, að svoddan vel þú gættir, óvort því vöndum þer.

4. Svad villtu gveina og flaga, krossinn þó ami þér, fyrst þú um þína daga, þýngra forskuldader, ef bólinu lætur leita lids, fyrri' enn synda þrá, vinur veraldar sveita, vilt máttu þannveg heita, óvin Guds ertu þá.

5. Svo sem það Gud er góður, gagnstæð vondska er synd, armæðu allrar sjódur, allskyns hörmúnga lind: fyrst reffar Gud þeim réttláta, sem reynist tíðum hér, að
synd

synd skuli hann sína játa, styrja
og af hjarta gráta, von er slíkt
verdi mér.

6. Finnum því feginis hendi,
fodur brís elskuríkt, fognum þeim
fridar vendi, forþént er meira enn
slíkt: má Gud um miskun beidast,
því miskunna vill hann oss; en við
athæfid leidast, er von hann munt
reidast, og senda svoddann kross.

7. Ef skilinn villtu vera, við
hvorðskyns neyd og þín, ydrum skalt
grátinn gjöra, Gud mun þá síá
til þín, fagnar hans fœdurs hjarta,
fyrst þú svo leidrættist, og hvað þú
um villst qvarta, ef þín trú kann
ad skarta, gjervallt til góða snýst.

8. Alví! eg annur játa, o
Herra Jesú kjær! mér er maklegt
ad gráta, mín synd því orkæd fær;
færdu mig sem þér líkar, í sorg og
áugri hér, en hédan þá hlýt eg
vísja, hjartad þitt mildiríka, vægji
þá minn Gud mér!

8. Psálmur.

8. Psálmur.

Krossinn er stundlegur, og tekur enda
þá minnst varir.

Lagid er: Krists er koma fyrir heudum.

Sannkrístin sál! þad lærdu, ef
sættir þig harma stríð, og
von þína við þad nærdu, ad vita
þess rétta tíð: stund þad en eng-
in æfi, er sem þú lídur hér, al-
máttugur Gud gæsi, ad gættum
þess allir vér.

2. Þó lífi og sálu leidist, lán-
samleg þjáning sú, á augnabliki
hún eydist, ádur enn hyggur þú,
í raunum hér þó hjarir, og hjálpy
fáir einstís manns, sættja þig síst
þá varir, sældir þíns fædurlands.

3. Þú í dag lágt sem liggur,
leikur á morgun býr, ad aptni ert
þú hyggur, annars dags sorgin
flýr; litla stund krossinn lemur,
med lífinu ætíð þver, eilífdin eptir
kémur, sem allt gott færir med sér.

4. Marg=

4. Margir heidnir menn hafa, huggun þvítíkri náð, og meint í mótgánga vafa, mundi sitt batna ráð; en hvað mun oss þá söma, útvalin Herrans þjóð! sem vitum Guds vilja og dóma, vonandi á heit hans góð?

5. Vertu því þolinmóður, þenk að Drottinn er trúr, huggari harla góður, hann sviptir qvolum úr, eptir hrygd gleði gefur, gæðska og náð hans skjær, eilífa óró hef- ir enginn, sá Gudi er ljær.

6. Þann sem Gud agar úng- ann, elskar hann nærsta heitt, við sinn þann sorgar þúnga, sá læri þetta eitt, að vort líf og þess blómi, armæða og hörmúng sé, og þar á eptir komi, eitt betra sælgæte.

7. Þor kross er verdur eigi, að vidlíkjast þeirri þírd, er gefst á andláts degi útvaldri Jesú þírd, þó nend, sem hvorr vor hefir, hér vari í þúsund ár, frekari gleði gefur, Guds ríkis dírðin klár. 8.

8. Sigurvegarinn sæti, Son
Guds, mín Jesús kjær! sem styt-
tir, stýdur og bætur, stund þá sem
líðunt vær, auk mér styrk orða
þinna, að ég þá lif mitt þver,
burt megi fara og finna, fagnad-
ar vist hjá þér!

9. Psálmur.

Um vomina, og hvornin hún er nauð-
synleg í krossinum.

Lagid er: Nú bíð eg, Gud! þú náðir mig.

Ef þú, mín sála! athugar eitt
ráð, sem best til heilla var,
Endurlausnaráns elskendum, og
hans krossþjáðu manneskjum, er-
völnast mun þá aldrei þú, er
von, þolgæði og heilög trú, þetta
Guds börnum reynda ráð, sem
reidir sig uppá Drottins náð.

2. Sú von er veik og vöð-gjörn,
að voga freklega á heimsins börn,
kjærleiki þeirra valstur var, vega
þeir niðna enn ecki þar, en sællra
Guds

Guds barna gleði-von, grundvöll-
ud er á Marlu Son, forþénum
hans og fyrirheit, sem framkoma
hún um síðir veit.

3. Vonin án þolgeds valla er;
vonar manni þess hann ecki sler,
vonadi' Abraham vonarlanst, von
hans fann honum sælu-traust:
von mína, o Jesú! verka þú, von-
gödur svo eg bíði nú, uppá það
sent ea vonavil, verður hún aldret
skammur til.

4. Góð vonin kédja gulleg er,
Gud vill með henni draga að sér,
alla þá henni halda fast; hínir sent
fyrrí orþvlnast, í hættu ega, hvort
þeir á hinnum eilífri farfæld ná,
sem vonin hefir að vænta sér, vit
það, mín sál! og gætt að þér.

5. Dsegianlegast aðl og krápt,
í útvöldum Guds hefir vonin haft,
ángráðar sálir sanna það, sorg
þegar kénur höndum að; þó yfir-
géfna af öllum sé athvarf er gott
í von-

í voninne, hún er ein dárðleg Drottins gief, Drottni sé fyrir hana lof.

6. Von mannleg eckert vinna kann, verkar þá somu náttúran, önnur gudleg þess gættir þú, gífur von þessa heilög trú: von mannleg nörögum vinnur grand, von til Guds, hinneskt födurland; þann sem hin fyrri fella vann, feldann vidreisti önnur hann.

7. Vonin stadfest og velgrundud, vorri trú teingir stálfann Gud: vonin þitt sálar atkér er, og skjoldur sá, þú fyrir þig ber; stólpi réttur hún reiknast má rótfestur stálfann Gudi hjá, hinir sem vona á veikann rey, verda til skannar síðar meir.

8. Med krossinum vill vér vitum Gud, vonin hvað fast er grundvöllud, því margir halda í medlætti, mikid af trú og voninni, en þegar krossinn klappar á, flogum stóra

stóra þeir hafa þá, í voninni ádur vel styrkvir, varla þá skilja hvað hún er.

9. Allt vort mótlæti ending fær, eptir því bídur vonin skjær, þó Gud frávikinn sýni sig, síst bregdur hann sin ord við þig: ödruvísi enn ætlar þú, optsinnis féntur fram hans trú, vona þú Drottins veif mannkind, að væna hann lögi, er skadleg synd.

10. Lausnari mínu þig lofum vér, lífs heill vor stendur öll af þér, verka þú í oss von og trú, viljir oss Drottinn hirta þú; svo hrærr og einn með trúar-traust, til þín andvarpi af hug og raust; þó að þú, Drottinn! deyndir mig, Drottinn! þó skal eg vona á þig.

10. Psálmur.

Svar fyrir Gud stundum undandrugi
sína hjálp í þrossinum.

Lagid er: Svar mundi vera hjartad mitt.

Hugleid, mín sál! þíns Herra
sid, hans born þó kalli þrátt,
B væn-

bænheyrslan stundum bíður við, betur það grunda átt: ydrunar dvöl og uggleysid, af þessu varast mátt, þessa hans bendina vakna við, verkar hán frid og fátt.

2. Dpt hrópar Gud í eyru manns, ad þeirbót skuli hann tjá, þegar vér ordid heyrum hans, hann stálfur talar þá; hvort fær þá Drottinn af oss ans? þeir því klaga má; mun þá von Herrann himnaranns, harmi strax létti frá.

3. Ef þú villst Drottinn opni sin, eyru og heyrri þig, hann vill þá fyrst þú heidrir sín, hans ord, en óttist sig, æ! bjódi Gudi inn til þín, ydranin hjartanlig, vægd hans þá þinni veiki og þín vidsnýr á hæggra stig.

4. Bíd medur hjálpar bóður hann, ad virtist trúin góð, honum alls eckert hyljast kann, hans vill þó spekin fród, ad það sem einn hann áður fann, allri sé kunnugt

ugt þjóð, sjálfum oss þar með
fæmda ann; sþungjum því fegur
ljóð.

5. Utgrar oss tídt, sem ei sé
fól aðstod hans, þó lofud, bend-
ir oss því sú bænar-dvöl, betur að
kalla á Gud, æ! hvað sárt mun
þá eilíft ból, er lídur sál tepud,
værdveit þú oss frá þeirri óvöl, þri-
einíng háblessud.

6. Því meir, sem blessud bíð
hans hér, bídur með hjálpar stund,
þvífegnari henni verðum vér, vor
þegar huggast ónd, bestu lækníng
þá býr hann hér, er beykst er
krossins und, einu fyrir því hann
öllu sjer, af sínni mildri lund.

7. Hværr mundi leita læknar-
ans, edur lystir kunna þær, ef
enginn yrði sár? til sanns, svo
erum líka vær: hirdum lítt um Gud
hinna-ranns, hörmúng nema þá
slær; seint mundum vér og vitja
hans, væri oss krossinn sjer.

8. Eftir hefir Gud (eg af því veit) einum mér gjört það sár, að heyrast, þá eg fer hans á leit, harla stýggur og sár, við Abraham færði hann fram sín heit, um fleir' enn tuttugu ár; fyrir einn það Jósephs fjötur sleit, felst var margt harmatár.

9. Endurlausnariinn, ljúfi minni líf mitt og verndar-skíól, sannleiks-vísari og vegurinn, veistú luckunnar hjól, gef að eg fari í fadminn þinn, fegurðar himnest sol, þar, sem þinn skari kjættir kinn, krúgunn þinn tignar-stól,

II. Psálmur.

Drottinn leggur ekki meira á oss, enn vér kunnum að bera.

Lagid er: O Gæðir minni! eg þrællinn þinn.

Mildi Jesú! eg minnist nú, makt þinna fyrirheita: sorguæddum líði, þín líkunn blóð, lofar hugsvölun veita; armæðu tár, og eynd,
in

tu sár, augun mín hér þú vætti;
 heidrar mín sál, þitt háleitt mál,
 huggarinn edla sæti!

2. Allann veg, þú veitst hvað
 ég, veitur er til að líða, alvitra
 þín, armædu mín markar, hvað
 heitt skal svíða, mannauna-þrá,
 ei meiri á, mig leggst, enn borid
 gæti, heidrar mín sál, þitt hei-
 lagt mál, huggarinn edla sæti!

3. Svist þá þú hér, gaffst Herra
 mér, heiti kristinna manna, vikt-
 adi þá, þín vitðan há, vissant
 skamt hörmúnganna; náttúru mín,
 náð þecfti þín, og þolgædis heit-
 ar mæti; heidrar mín sál, þitt
 heilagt mál, huggarinn edla sæti!

4. Megnari kross, þín miskun
 oss meir gaf, er kunnun líða, en
 niuni þeim, við mótgangs heint,
 midur, sem vinna að stríða, krappt
 bædi þann, sem þola kann, þú
 sendir og mótlæti; heidrar mín sál,
 þitt heilagt mál, h. e. s!

5. Þann kross þú lær, best þyftir mér, þolinmóðlega að vera, með því eg veit, þín mildi-heit, mér fyrir bestu vera; í hörmúnga sjó, þú send mér ró, svo eg hann staðist gæti; heidrar mín sál, þitt heilagt mál, huggarinn edla sæti.

6. Ef sólin klár, um þess heims ár, æ skyldi fagurt ljóma, akurlöndin, þá yrði senn, eydd sínum fyrri blóma, eins vísnað oss, fyrir utann kross, akurinn trúar mæti; h. m. s., þ. h. m., h. e. s.!

7. Þá Fadurinn sief, að barnid ver, byrði sem það ei veldur, og kallar um líd, hann hjættist við, kémur og hjargar heldur; svo býr Gud nær, þá biðjum vær, börn sín þó stundum græti; heidrar mín sál, þitt heilagt mál, h. e. s.!

8. Þú hefir skapt, fyrir hærstann krapt, Herra! mitt líf og anda, allt hvað eg er, og orka hér, er smíði þinna handa; þó nú þín náð, mitt

mitt reyni ráð, réttlætis Herrann
mæti! heidrar mín sál, þitt hei-
lagt mál, huggarinn edla sæti!

9. Þú Hirdir trúr! mér hættum
úr, hjálp veitir mildirka, eg treysti
þér þú tak við mér, typta mig, sem
þér líkar; því meiri kross, þess
betra huoss, þúng hryad oss abl-
ar kjæti; heidrar mín sál, þitt hei-
lagt mál, huggarinn edla sæti!

10. O Fadur þjár! oss felum
vær, í forsjá og geymslu þína,
vægt' oss þín náð, og vísdóms ráð,
svo vinni' oss engin þína: eptir
vorn grát, oss erfa lát, eilíf gled-
innar mæti, þig heidri vor sál,
med huga' og mál, í himnesku
dírðar sæti!

12. Psálmur.

Um þolinmæðina í Krossinum.

Lagid er: Sá frials vid lagmál faddur er.

Restu, mín sál! í sinni þér, Son-
ar Guds mild heilræði: allt

hvað þig kann að ángra hér, um-
líttu í þolinnaði.

2. Krefur þess Gud af kristn-
um nú, krossinn þó megi sýða,
þau sár þér veittir siálfur þú, sönn
er þín skylda' að líða.

3. Reidstú því ecki Herrans
hönd, sem holl gaf þér náðar-skipti,
fyrir svo mjúkum Góðurs vönd,
fordæming af þér svipti.

4. Ef þú ert Herrans óska-barn,
elstædu þolinnaði, því óþolinnað-
ur og efagjarn, eignir Guds hefnd-
ar bræði.

5. Þenktú með þér í sérhvort
fínn, sem þig kann ból að henda,
eg veit Lausnarinn lifir minn, lof-
ord sín mun hann enda.

6. Heilög skrift kallar krossinn
þann, Krists byrði, hvíld sem vinn-
ur, en vor skynsemd um audnu-
þann, adrar meiningar finnur.

7. Alf þessu og öðru þú nú siet,
þína skynsemt ránga, móti þú
Gudi

Gudi í öllu er, áttú því hana að fanga.

8. Ef Gud þér krossinn sendir sinn, segdu með elsku þá: verði, minn Drottinn! vilji þinn, vil eg þín glödur þá.

9. Þá minn Gud aftur ansa þér: o mitt barn, hjarta fjæra! fyrst þú svo treystir mæddur mér, mín skal þig huggun næra.

10. Þér bidjum Guds nafni helgist hér, hellst það í raunum skédur, ef að vor sála sorgir ber, sönnu þolgæði meður.

11. Þér bidjum víki heilagt hans, hér til vor nidur víki; um leid hörmúnga opt er manns iungánga í himnaríki.

12. Þér bidjum að hans vilji klár, verði á jörd, sem hæðum; hans vild er máské að sorg og sár, safni ofs tignar gæðum.

13. Þín mögkun Gudi mótstæðig, mein þitt gjörir æ verra, eyf.

ur þitt straff, en sturlar þig, og
fryggir þinn milda Herra.

14. Hann einn þér sendir harit
og bót, helstund og lífgjöf væna:
ef þú hans vilja meglar mot, mátt
þinni viltú' hann væna.

15. Sól, stjornur, túngl og
allt hvað er, sllum Guds vilja
hlóða: æ! hvað mun verða ann-
um þér, ef einn viltú' honum stríða?

16. Polinnæði sem í býr oss,
ef Drottni gjarnann hlódir, mæ-
ir hans géd, en mildir kross, og
miskun edlast um sídir.

17. Fognudur má hér finnast
nú, fyrst þig vill Drottinn græta,
med þinni hermýng heidrar þú,
heilaga þrenning mæta.

18. Jesús þá ædstu upphefd féck,
eptir mótlætning líka; þann sama
veg, sem Guds Son géck, gánga
máttú og líka.

19. Herra! nær, sem þú hirt-
ir mig, þress mig í þolinæði,
hjálpa

hjálpa mér svo eg heidri þig,
harmandi' og gládur bædi.

13. Psálmur.

Stramvegis um polinnædina og hennar
dæmi, hjá þeim heilögu.

Lagid er: Lifandi Gud, þú lit þar á.

Huggad, mín sál! og síá þú hér,
sætlegt huggunar næmi, fyr-
ir hugskots sjónum hafdu þér, hei-
lagra manna dæmi, polinnæd-
innar þeirra dygd, þér kénmir
hvorsu gleði og hrygd, adfylgjast
opt í heimi.

2. Þegar Job géck á móti mest,
mælti' hann gladværum anda:
Guds nafni verði gófgun best, gjof
tók hann sinna handa; þó Gud þú
hafir í helju mig, Herra! þó skal
eg vona á þig, og ætíð stodugur
standa.

3. Sveinar í eldi þreydu þrír,
þolgædi stóru meður, styrkti þá
Engill Herrans hhr, hjá þeim gáng-

andi sjeður; svo huggar Drottinn
hressda lund, henni á sinni píslar-
stund, forsmeckur lífs var léður.

4. Þá Stephanus dauða dæmd-
ur var, dírð Jesú féck að lita,
fagnandi þunga þjáning var, þar
ed hann Júdar grýta, hans písl-
ar brædur sama síð, síðan hafa og
vidhaldid, sárt þó hér meettu sýta.

5. Þolinmædin er þacknem forin,
þad skaltú, sál mín! læra, hvort
sem vill Drottinn heidra vorin,
hann skal þad offur færa; hjá þyr-
um upprann sú edla rós, æ kann
trína þad fagra ljós, um útvaln-
ing vora' að næra.

6. Þolinmædi Guds merki er,
menn hans þad fordum báru, sá
því fastlega heldur hér, heims mót
qualrædi sáru, sigurvinnng hér
sællri nær, síðan fóronu dírðar fær,
ljómandi í ljóft kláru.

7. Þolinmædi er' til sauns,
allra manndygda sneydir, síðan é
brjóft

brjóst þess sama manns, sauruga þánka leidir: sá sem iqræðarans batar hönd, honum þó sýnist lækn-
ing vond, sjálfann sig mest sá meidir.

8. Albjartur speigill eru þér, adrir, sem neyðin vefur, allstad-
ar hvar þú aumann her, athuga hvað þú hefir forþént, ef véði ad reikna frekt, réttlætis Herrann þína sekt; sjá þar hvað Gud þér gefur.

9. Herra Jesú! sem hefir veitt, heilögum þolinnaði, hress þú mitt sinni og hjarta þreytt, heims mót sáru qvalræði: gef mín vinn-
ing sé gledilig, gladur vil eg þá losa þig, lífs og framlidinn bæði.

14. Psálmur.

Alfri vorri áhyggju skulum vér varpa
uppá Drottinn.

Þagid er: Konung David, sem kjenndi.

Gledst eg í Gudi mínum, sem
gaf mér það heilla ráð, ad
B 7 un

umfögar allri þínu, uppá hans vægd og náð, varpa' eg í von og trú, náðar hans ecki nýtur, sem náðar-bod hans fyrirlitur, mín sál! gætt þar að þú.

2. Sjúkdómi sorg og dauða, og sérhvad sem vera kann, veikleik' og völi nauða, varpa þvi uppá hann: einn hann fyrir öllu sjer, hjarta þitt hann vid styður, hann gledst, ef þú svo bidur, hann veit hvad hollast er.

3. Ef þú uppá þinn Herra áhyggju leggur þín, harma-tár hann afperrar, en hervoistin þegar dvin, þig hefir hann heim med sér. Nýtt eckert nú þú lídur, sú neyd sem hjartanu svídur, Frelsarans ferill er.

4. Láttú þér, sál mín! líka, Lausnarans mind að ná, Guds Föðurs gæðskan ríka, gjörla það fyrir sá; legg það allt á hans náð; vdrúvíst' enn þú meinar, opt meg-

um

um vér þad reyna, hann sendir
hjálp og ráð.

5. Ef þú villst ekki leita aðstöð-
ar Dróttni hjá, honum þú harðt
afneitar, hér að, mín sála! gá;
þolgóður fressi fær, viljir þú vægd
hans hljóta, viljir þú hans dregra
njóta, hans krossi haldt þig nær.

6. Þædi í grát og gleði, gættú
þess, sál mín hjær! vertú með
góðu gæði, Gud vill þér standa nær,
þá kallar svo til þú: kom, barn
mitt hjarta hjæra! krossinn þó
gjori að særa, náð skal þig næra
mín.

7. Jesús þitt höfud heitir, hans
limur ertú einn, himneska hugg-
un veitir, hærri enn kross er neinn,
þát hann þú elskir sig, hans mildt
miskunar hjarta, má sundur bresta
í parta, fyrr enn forláti hann þig.

8. Hafi Gud Son sinn sæta,
þjed þá hann þíndur var, eins vill
hann að þér gæta, á tíð mótleiting-
ar,

ar, freystú því hans á heit, öll orð hans eiddar eru, í orjúfanlegri veru; það fyrir víst eg veit.

9. Þó hjartad veiklast vildi vonin sé huggun þér, meiri er Drottins mildi, enn mannleg þín vitskafler, sem Gud er meiri einn mann, gleðin er harmi hærri, hans náð og gæðska er stærri, enn hjarta þitt hugsa kann.

10. Náð stóra það eg þecki, þegar Gud styrkir mann, svo hann orvhlást ekki, andsvara heldur kann: sál mín! því syrgir þú? Guds máttú glæðvær víða, Gud mun þá stundir líða, því lína, er líð eg nú.

11. Sér vil eg hjartans fegian, Herra mínn Jesú kjær! vera' á þínum kross-vegi; veit eg þín náðin skjær, alla stund er mér nær, þó eg í hornum hjart, hverfue það íht þá varir, og allt góða endung fær.

12. Ept.

12. Eptir fer annar vegur, all-
 um Guds börnum ljær, inndætt
 og ástúðlegur, allt þar á móti hlær:
 Því hönd þín, o Herra skjær! ept-
 ir hringd gleði gífur, og Guds
 börn í dæd upphefur. O! að þar
 værum vær!

15. Psalmur.

Um þá réttu Guds hjálparstund.

Þagð er: Gled þig Guds Sonar brúð.

Herrans huggunar tíð, harmandi
 fénnur lóð, þá mótlætíð mest
 á liggur, en madurinn síst til hygg-
 ur, hjálp þín mig Herra sedur,
 hjálpar stund þín mig gledur.

2. Ein jódshúk ei veit þar, augna-
 blík fæðingar; þegar harmur er
 hærstur, Herrann er þá sent nærst-
 ur, h. þ. m. S. f., h. st. þ. m. g.

3. Ef Lausnarinn lætur hér,
 liggja sinn kross á þér, athuga ein-
 ig líka, það unnsúst í gleði ríka,
 h. þ. m. S. f., h. st. þ. m. g.

4. Ist.

4. Ísrael huggaði hann, þá hafinu skipta vanni, mig vill svo mildt hans leida, um mótletis hafid breida, hjálp þín mig Herra sedur, hjálpar stund þín mig gledur.

5. Þá hafid hæckad var, hægur vindblær kom þar, og vegna vel þerradi, vald Guds svo tilskickadi, h. þ. m. G. f., h. st. þ. m. g.

6. Andi Guds er sá blær, allann kross-veg, sem fær hreinsad, til beggia handa, harmurinn fyrir má standa, hjálp þín mig Herra sedur, h. st. þ. m. g.

7. Guds börn þó gráti hér, Guds Son þeim nærri er; Herrann má heyrja laungum: hjálpa oss vér forgaungum, hjálp þín mig Herra sedur, h. st. þ. m. g.

8. Hann stillir hættann sjó, hann veitir góða ró, heimis bylgjur helst þá rísa, hann vill sinu krappt auglýsa, hjálp þín mig Herra sedur h. st. þ. m. g.

9. Namu

9. Mann-hjálp þá átt er, æ
bradar Drottinn sér, þá oss meðal
víla og bresta, búin er huggun
mesta, hjálp þín mig Herra sedur,
hjálpar stund þín mig gleður.

10. Þ fyrsta ánaur-stig, ef Gud
strear huggar þig, lítt mundi mad-
urinn prísar, mátt hans og frapt
alvísa, h. þ. m. G. s., h. st. þ. m. g.

11. Sér finnst ei hörmúng sú,
Herra! að ei kunnir þú, lækna' ef
þín líkn og mildi, leggja sig þar
til vísdi, hjálp þín mig Herra sed-
ur, h. st. þ. m. g.

12. Allt hefir tíma og tíð, tíð
Guds þó komi um síð, hann lætur
heim fyrst reynast, hans tími kóm-
ur seinast, hjálp þín mig Herra
sedur, h. st. þ. m. g.

13. Guds vitska' og veraldar
brast, vel ecki forlíkast, búna Gud
huggun hefur, þá heimurinn frá
sig gefur, hjálp þín mig Herra sed-
ur, h. st. þ. m. g.

14. Það

14. Það sem vér virðum þrátt
veiklyndir undandrätt; hjá Gudi
er hjálpar flótt, hans mildi sál
mín lítir, hjálp þú mig Herra
sedur, hjálpar-stund þú mig gl.

15. Meistarinn hjálpar hör!
hormúng minni af stór, tak of
þá tíð þér líkar, í tjaldbúdir dír-
ar-ríkar; þar hinnest náð hjartad
sedur, en heill þú sálinnar gledur.

16. Psálmur.

Í Krossinum skulum vér bidja óáflát-
anlega og ecki þreystast.

Þagid er: Skaparinn Sjarna Herra hreinn.

Sbygg að, mín sál! og hugleid þú,
hvornin þér ver í sannri trú,
ef krossins naudsýn ver til brád, að
bidja þinn Gud um hjálp og náð.

2. Þænni hljómar Guds eyruni
í, all-fagurt mjög, hann gledst af
því; grátleg þænn vor er Gudi hjá,
gledinnar saungur hinnum á.

3. Helt.

3. Herrann segist því hyrta þig,
ad hjartad þitt læri ad kalla á sig;
bolid fénnir ad bidja þér, bæn-
heyrslan þar á eptir fer.

4. Bænin vinnur og bindur
þann, bondum s. m. aldrei vefjast
kann, o! hvad sá kraptur er frá-
bær, almáttugann sem sigrad fær.

5. Bænin og vonin vinna allt,
vit það, mín sál! og gjarnan haldt;
fyrir þessi hervopn heilaglig, Herr-
ann lætur oss vinna sig.

6. Bænin skal vera af brjósti
heit, bygd uppá Drottins fyrir-
heit; þau ord, sem sjálfur sagdi
hann, sigrandi gjöra bidjandann.

7. Eg stend vid dyrnar, Drott-
inn minn! Drottinn! eg kalla á
almátt þinn, láttú, o Gud! á
annum mér, ást þína og gæðsku
fyllast hér.

8. Þú hefir lofad ad heyra mig,
hér fyrir kalla eg á þig; eg trevsti
þínu Almen víst, eidrofi munta
verda síst.

9. Því,

9. Aldi, minn Herra! allt veitst þú, ef eg skal ecki tapast nú, undir þeim krossi er eg ber, átt þín og gæðska hjálpi mér.

10. Eg leita nú þíns andlites, eggjandur miq þín bod til þess; fylktu á mér þín fyrirheit, fer eg þess bljúgur mi á leit.

11. Svornin skyldi Gud gleyma mér, gjafari minnis sem þó er, Andi hans mildur er mér hjá, en Jesús bidur hinnumt á.

12. Aldrei kénur það andvarp hér, ad ecki' hafi nockurn frayt med sér, ef hjartad er annars heitt og skjært, huggun sú hefir marga nært.

13. En þú skalt, sál mín! þar ad gá, þér vanti ecki trúna hjá: þó Herrann dragi sín heit á frest, hans ordum ber ad trensta best.

14. Þó hold þitt, Satan, eda, heimurinn, hædi ad þér med grimmleik sinn, láttu þó heldur aldrei af, ad upplypta þínum trúar-staf. 15.

15. Ef túngan ecki tala má, til
Guds þitt hjerta kalli þá, svodd-
an andvarp þér sceldir fær, og
sigri fegrunt hjá Gudi nær.

16. Segulsteinninu með sinni
art, að sér ef dregur járnid harðt,
betur mun géta bænit þín, í bol-
inu sadad Gud til sín.

17. Hér fyrir skaltú harma í,
halda fastlega trausti því, minni,
augu, hendur, huga og sál, hef-
ja til Guds með bænar-mál.

18. Hann hefir lyst að horfa á
þig, henni hann þú ákallir sig, hæg-
ir þitt strid, en styrkir trú, stöð-
ugur ef að blifur þú.

19. Bæn minni stórdú, Herra
hár! heilög fyrir þín pílar-sár,
svo harma-raustin, þó hér sé laung,
að himneskum verði dírðar-saung!

17. Psálmur.

Uin þá sérlegustu huggun í Krossinum.

Lagid er: Gæðskrifastí græðari minn.

Belkristin sál! þér vita ber, ven-
ju og skickun Drottins hér, þá

hormúng hann þér sendir; sem er:
hann vill mann huggaðann, hugsa
þú tíðt um fagnad þann, bolt þá
burt hann vendir, eja! eja! hjort-
ni tvist, fá hærstu lyst, í horm-
úm sinnu, gledstu, minn sál! í
Gudi þínum.

2. Hveru sem Drottinn vill
hugga mjög, hendir hann þína
margvísleg, hér smádir, síðar sœm-
ast; þess meiri lægling þú hér ver,
þess betri von til heidurs er; svo
skal nú sorg vor dæmast, eja! eja!
harmur fjæti, hrygd, meðlætti, helg-
um vinnur; sæll er sá, sem þann
fegnud finnur.

3. Job þjáðist árin þjó í seck,
síðar honum því betur géck, með-
lætti náðin þju, fyrir þjó árin harma
haus, hundrad ár naut hann gæda
lands, þar með full fjörutþu, eja!
eja! ei veit nær, en verðum vær,
í velmakt settir, Herrann vor
þegar harmi léttir:

4. O kristinn maður! adgætt þar, áður enn Jesús maður var, huggaði hann harma gjarnan, nú fyrst hann gjordist Gud með oss, gætt sjálfur undir píssl og kross, og reyndi bol sinna barna, eja! eja! skyldi hann þá, sem heita má, vort hefudid frída, sjá það ei hvað hans límir líða?

5. Svört mundi láta hold sitt hér, harmandi sveina og barma sér, ef hann þar gjort ad gæti? vær erum Herrans hold og blód, hans er til reidu maktin góð, ad mþkja vort mótlæti, eja! eja! Drottinn kjær, þú vitjum vær, þá veröld grættir, harmandi best þitt hjálprád kjættir.

6. O Herra Gud í sem huggun lér, hærrí ein nockur mannvann er, annur eg á þig falla, innrættú mér í sinni og sál, sanna trú á þitt líffins mál, og lát mig aldrei falla, eja! eja! gef oss síðan sæla tíð,
 E sem

sem tregann bætur, og útvalda þína:
um ellífd. Kjætur.

18. Psálmur.

Zvörnin Guds börn skulu hugga sig,
í móti heimisins barna lasti og lygum.

Lagid er: Uppá fjallid Jesús vendi.

Sá sem vid Gud semur tryggdir,
sig vid. þúí offótunum, hrect-
ir stríða' á helgar dygdir, hrynda
vondir frómlyndum: álas heimis-
ins, last og lygdir, laungum ama
Guds börnum.

2. Huggar mig, þó heimurinn
ædi, Herra Jesú! kraptur þinn,
þú hefir vald og vitsku bædi, ad
veikja hann med grimmleik sinn;
í þýdri bæu og þolinmædi, þú skal
bída hugur minn.

3. Vertú gladir, Gudi hrein-
um, gef þú allann þinn málstáð,
á hvorjum bædi hann og einum,
hefnir, svo þig undrar það, á hin-
um, sem vildi hefna í leynum,
hefnir sverð Guds tvíeggjad. 4.

4. Aldrei verður hefudin hærri, heldur enn Guði ef fengin er, því veit eg er straffs þou stærri, stýggi eg einn frómann hér, en þó heimurinn allur væri, í einum huga að reffa mér.

5. Þegar eg hef þig, Herrann fæti! hrýdi eg lítt þó veröldin, af hörmúng minni hug sinn fjæti; huggast eg við almátt þinn; þú ert sá sem þrautir bætir, þú ert líf og fráptur minn.

6. Orð Guðs hefir þú, ond mín fjæra! er hann Guð og Fadir þinn, o! þann söma og sæld frábæra, svoddan fær ei heimurinn; þetta á þig að endurnæra, að þá dynja lastmælin.

7. Þegar Guð vill hörmúng hægja, heimurinn skal sér vanda frá; megnar hann ekki í móti að hægja, mátt hans gjörvöll hjadnar þá; lát þér, sál mín! náð Guðs nægja, nauðhjálpari er réttur sá.

8. Angrast þar fyrir ecki máttú,
 Ellir menn þó lasti þig, gladvær
 allt þér gedjast láttú, gott málefni
 birtir sig; sigurvinníng vísa áttú,
 von er sú óbrýgdanlig.

9. Þitt sakleysi þú skalt þrýða,
 Þolinmædi fannri með; sá sem vildi
 vinna og stríða, vel má stunda
 hógvært géd; betra er annars last
 að líða, enn lof eilíft að setja í ved.

10. Heimis þá löstunur hafid
 svartu, hefjast tekur mér á mót,
 inn í eg geng í hús míns hjarta,
 hyggjandi að hvört þar er bót;
 ef sakleysid eg sje þar skarta, sinni
 eg veröld ecki hót.

11. Þar með, sál mín! þinn
 Lausnari, þó að nefndur væri hann:
 villsniadur og vísvelgjari, viltú
 betra kost enn þann? tign er þér
 að fylgja hans fari, fognudur meiri
 ei vera kann.

12. Hugga þú mig, Herrann
 fæti! heimurinn þá mig lastað fær,
 um-

umborid svo eg þad gæti: andláts
tíminn þá mér nær, eilíft gef þú
eptirlæti ond minni, Herra Jesú
kjar!

19. Psálmur.

Hvortin maður skal stríða móti djöf-
ulsins, heimsins og holdins
freistíngum.

Lagid er: Svorr, sem að reiste þega bygg.

Svorr, sem mektugann óvin á,
útbúinn skal fá vera: sál mín!
eg fjand-menn þecki þrjá, þér mein
sem vilja gjöra, djöfullinn, heim-
ur, hold og blöd; hér í mót skal nú
frístin þjóð, herstrúða Herrans vera.

2. Harla nið er til himna flöd,
hvorr einn þad fyrir sér virði, und-
ir Satan með grimuri glöd, sem
gjarnan reisendur myrdir; heim-
ur í fyrir hindrar stig, holdid
vill undir draga þig, þung er sú
þrauta byrði.

3. Svorrjum, sem vædur hold og
blöd, holdiega er sinnadur; heim-

ur gæd-stollta gjerir þjóð, gætt þín,
 o vesæll maður! hatur ef fyllir
 huga þinn, höfundur þess er djöf-
 ullinn, vertú því varhugadur.

4. Hann leggur fyrir oss heims-
 ins hnoss, holds lyst og eptirlæti,
 med vorum böndum svo bindur oss,
 báist hvort við því gætti; geym mín
 frá svoddann grimmsleik hans,
 Guds Son! er klæddist holdi
 manns, djöfuls Sigrarinn sæti!

5. Þá vondir þáskar breifast
 hér, í hjarta og sinni mínu, ó-
 vinur minn þá ætlar sér, að etja
 vélræði sínu; andvarpa eg í ást og
 trú, eptir þér, Herra minn Jesú!
 og líknar lídi þínu.

6. Sterkann frí-vilja Gud oss
 gaf, glæpum sem kunni að varna,
 hyggjum því fúfir heimi af, hold-
 inn stríðum gjarnan: ill hugsan
 fái hún yfirhönd, óslitanleg oss fær-
 ir bönd, við henni því helst skal
 sporna.

7. Bæn-

7. Bænin vort meðal besta er,
bugar sú hermúng alla, með henni
jafnan jeg vil hér, Jesú! þitt nafn
ákalla; veistú best allra veikni mín;
vorkunsemi og gædsla þín, úr
minni kann mér ei falla.

8. Gud stendur hjá og styrkir oss;
stundum þó sýnist fjærri, sigrend-
um gefur gleði-hnos, gjof sú er
öllu stærri; himneskann dírðar
hátrón á, heim flytur svo að lykt-
um þá; engin er huggun hærrí.

9. Minn Herra Jesú! máttur
þinn, mér bid eg jafnann hlífi; ó-
vina selskap allann minn, af mín-
um huga drífi; gef mér þeim sæl-
ann sigur á, svo eg mætti að lykt-
um ná, Guds barna lausu og lífi!

20. Psálmur.

Um Guds náðarríka hjástod í Krossinum.

Logid er: Fadir vor, sem á himnum er.

Dttastú ecki eg er þér með, eg
fæ vel þína hermúng sjeð,

hönd mín skal styrkja hægri þig,
 haldt þér í sannri trú við mig; svo
 segir Drottinn Zebaoth: sál mín!
 gaungæfum þessi not.

2. Sjá nú hvað Drottinn scet-
 ur er, sjá hvorsu mikid ann hann
 þér, ofþ virðir svoddan ávarps hann,
 ofþ hvörja þrátt í syndum fann;
 nú ef þú trúir máli manns, meir
 ber ad treysta ordum hans.

3. Gud Fadir býður gæðsku og
 náð, Guds Son ofþ kænpti þessa
 náð, Guds Andi hressir hjartad
 vort, hann kann ad bæta allann
 þort, hænumst því allir ad hon-
 um, eins og börn sínum foreldrum.

4. Dpt sínum rér þann ofþyrk-
 leik, af því náttúran misg er veit,
 nær sem í krossi kólnar dáð, kalla
 til Guds og bid um náð, hann
 vill þá svara: hér em eg, heill
 þinnar sálar eilífleg.

5. Láttú þér Drottins nægjast
 náð, náð hans kann þitt ad bæta
 ráð,

rád, rád eru nóglig honum hjá, hjá-
stodarslausum björg að fá, fáum
vér styrk af hendi hans, hann þeck-
ir veikleik syndugs manns.

6. Dvina vorra ójafnið, allann
fær Drottinn vel sefað, hann hef-
ir líka heitid því, hans ertú, sál
mín! valdi í, hann þig varðveita
viss og kann, völduglegar enn nock-
urr mann.

7. Eilífur sigur er þér vís, á
öllu því, sem nú móti rís, eilífa
gledi og unun há, útvalin Guds
börn síðar fá: um eilífd svo þrifa
egum þann, Israels rétta hjálp-
arann.

8. Svo trúum vér og vitum
það, vort sálar-traust er grund-
vallad, uppá hinneskann Herra
þann, hvørs munur aldrei ljúga
kann; hann er sú eina aðstod manns,
allir því treysti mistum hans.

9. Verdi, minn Jesú! vilji þinn,
veistu best allra styrkleik minn,

hendin þín blessud hjálpi mér, helms
þó eg lídi ossökner: annastú lífs
og lidinn mig, lof sé þér Hátign
guddómilig!

21. Psálmur.

Ánægja med Guds vilja.

Lagid er: Hverre sem ad reisir hoga bygd.

Mín gæfa bygd á Guds náð er,
gétur því brugdist eigi, í míns
Skápara umsjón mér af öllum hug
því fleigi, hans eru jord og him-
inn, hann mun, sem Gud og
Fadir minn, mér hjálpa á hver-
jum degi.

2. Hann sá frá eilífd hvorsu stór
heppni mér duga skyldi, líf mitt,
armæda og lucka fór, lítt, sem
hann skamta vildi; hvað syrgir þú
þá, sál mín kjær? sigur í öllu trú-
in fær, mér, sem skickar Guds
mildi.

3. Hann veit þorf mína og hef-
k ráð, úr henni líka ad bæta, fyrir
enn

enn eg beiddi fann eg náð, og féct hans vísðónis gæta; forforgar mig sá Fadir hér, framvegis hulin Guds á mér, velpóctnan verdi mæta.

4. Hvort mun sú stóra heppni manns, hævistar jöfn á dögum, betri en mædu hlutdeild hans, hvörri þó yfirflögum? andlát Guds barna upphóf neyd, eptir vegsemd og lucka beid, grestrumar hulin hógum.

5. Svad menn farfæslir heimi í, og helst má gæfu kalla, gæfur oss Drottinn gnægd af því, glis heims og luckan snialla; sálumni gæfa engin er, ein god samvitfka létt gjerer, ok hvort, sem á vill falla.

6. Svad er veraldar heidur stór, hennar skammvinnur sonum? hvad er andstreyminis ólgu-fför opt lægdur fyrr enn vonum? á Drottinn treyfid allir þér, í honum gledjist réttláter í sá hjálpar sinum þjónum.

22. Psálmur.

Sporsu ad þeir frómu og gudhræddu
eru í sinum krossi meir verdir í
Guds augli, enn þeir ógud-
legu í sinni velgengni.

Lagid er: Kom Audi heilagi.

Sagnadu, sál mín söl! sorg láttu
fara, þótt fagra þent og mæl,
þáum Lausnara.

2. Angra heimis eynd og þrá,
þig aldrei skylði, þvít þú ert hon-
um hjá, í hærsta gyldi.

3. Einn kraminn kross-vesting,
ljæran Gud metur, uns sviptir,
sútar stíng sjer gagna betur.

4. Ef Guds þú ástundar, elsku
ad njóta, óvinskap veraldar, víst
muntú hljóta.

5. Þess Herra hinna-ranns,
hjartad þitt bídi, ást betri er þvít
hans, enn öll heimfins þródi.

6. Mins Guds ef ecki eg, einu
barna væri, hættann veraldar veg,
villtur eg færi.

7. Jeg

7. Jeg fós, minn Herra! hér,
heldur að líða, og meður helgum
hér, huggunar bíða.

8. Jörðin hér hryggir þá, sem
himinsins eru, en heims börnin
hrekjast frá, himnanna veru.

9. Sínum Gud Syni ann, svo
má þó gretna, að mesta mátti hann,
mótlæti reyna.

10. Svo ann Gud snum hér,
syrja þó megi, eflaust þar um
skipter, á upprisu degi.

11. Því herra heinnurinn, hef-
ja þig kynni, í augum Guds í
það sin, ertú því minni.

12. En hér þótt hrinnur sért,
heimi glatadur, Guds í augliti
ert, allvel tignadur.

13. Í þá tign honum hjá, hef-
jast kann enginn, utann forakti
sá, illra heims gengi.

14. Fallvellt sú virðing er, ver-
old sem lénar, en hin, sem egumt
vér, aldreji rénar.

15. Ytra heims álit ríkt, eng-
ann mann stodar, en tilsit þitt,
Herra! hjórt, heill sálu bodar.

16. Klumka þú ánaud mín, o
Herra meiti! hressi mig hjástod
þín, Huggarinn sæti!

17. Svo þó eg syrgi hér, synd-
ir grátandi, o Gud! í einum þér,
æ sé fagnandi!

23. Psálmur.

Svörunin madur skal henda med stund-
leg audæfi, og hugga sig í
þeirra misfir.

Lagid er: Hallt oss Gud vid þitt treina ord.

Gud minn! óréttt eg gjori þér, ad
gædi heimsleg, sem veittir
mér, eg læt svo blinda augu mín,
elskandi síður hátign þín.

2. Eignar Herra ert þeirra þú,
þótt oss lofir ad bafa nú, medferd
þeirra af mildri náð, maktin er
þín og yfir-rád.

3. Viljir þú reidast veikur mann,
vid Drottinn, þó ad taki hann, eign
sína,

sína, sem þér átti hjá, aumlega mun þér vegna þá.

4. Þacka honum þú heldur skalt, hans þó að verði lánid valst, að hann svo lengi unnti frí, íllum þér fyrir að halda því.

5. Láttú Drottins þér lynda ráð, luckunnar hefir hann einvalds ráð, gætt þann veg, sem hann vísar þér, hvort vel edur ílla fellur hér.

6. Mundlegdar rán hefir allmargann, á sínum vegi leidrétta, sem gletunar fyrri gætt þó stig; gætt að ef sama hendur þig.

7. Lát þig ei trega tapað fé, tak þú heldur með þacklæte, vidleitni Guds og vísbending, sem varna kann þinni fordæming.

8. Barn sitt ef faðirinn fengi sýnd, fara dárlega vöðum með, skýldi hann líða lengi það, léki sér þessum háská að?

9. Sá vödi Manninn sannur er, sáttlega ef þú með hann fer,
 end

önd þína kann að færa; sá, sé
honum eðki víkíð frá.

10. Fari heimur og fífsu hans
íll, fari mitt góts, sem Drottinn
vill; í hjarta mínu hefi' eg þig,
Herra Jesú! Það gledur mig.

11. Virðinga missir, vana af-
sjón, vellsýstinga og aura tjón, ann-
aðhvort þér til æru var, ellegar
meiri betrunar.

12. O kristinn maður! aðgætt
nú, ef svoddan baga reynir þú,
hygg vel að hvort hans hafir með,
hróplegum glæpum tilunned.

13. En sé það nú (sem uggir
mig) uppvefja láttú svoddan þig,
áangur þitt þá fyrir aura brun, að
ydrunar tárur verda mun.

14. Aura-missir kann aldrei hér,
áangur svo frekt að veita þér, að
eilíft góts ei gledji meir, gudlega
ef þú lifir og deyir.

15. Svorr, sem Drottinn minn!
heldur þér, heims eptir gæduni
eðki

ecti þer, fulltrikur má vel segjast
 sá, sál mín grynist þeim heillum ná.

16. Ald þér lifandi æ sé hér, og
 þér deyjandi veittú mér, svo að
 fagnandi þar hjá þér, þig sé þris-
 andi um alder!

24. Psálmur.

Vorn hug og hjarta þulum vör festa
 vid þau elifu, en ecti þau stund:
 legu. andæsi.

Lagid er: Um bandann gef þú, Drottinn! mér.

Smadur! hugsa þar um þú, þau
 þjör og gjörvöll mæti, sem hér
 í heimi hefir nú; heilsa, fé, eptir-
 læti, af Guði er þar til gefid þér,
 givnast: svo að þú kynir hér, eis
 liflegt seldar sæti.

2. Sæll er sá madur, sem hér
 kann, sínu rétt götsi að haga, sjald-
 þen er þó í heimi hann, heldur
 mjög adrir klaga, yfir láuleysi líf-
 annans; en leyndu fátækt þess innra
 manns; til hans ecti hyrda að
 draga.

3. Þor.

3. Þor dýrkeypt sála ædri er,
 öllu veraldar smíði: henni því elsta
 ecki ber, of-fallvalta heims þróði:
 í andlegd er ei hugar hægð; hjá
 Kristó líf og fulla nægd, fó hans
 sandir um síðir.

4. Þín líkamans augu líta féð,
 lán heims og veraldar bloma; hug-
 skots augunum horf þú með, á
 himneskann dírðar líoma; hvorr
 þeirri skodun ecki ann, and þó hér
 hefði nóglegann, tapaði hann sál-
 ar söma.

5. Konungssins dóttir Kristuinn
 er, Kristi ummistan hreina, hid
 innra allann blóma ber, bestu perl-
 ur, gümsteina; fyrst þú nú hefir
 hid innra allt, eptir hvörju hér
 leita skalt, vantar ei vegsæmd neina.

6. Fallvalltaun láttú ecki and,
 í augum svo gladt þér skína, að
 það lífandi líffins braud, lagt fyr-
 ir sólu þína, sjáandi ecki sjáir þú,
 síðar mun ecki betra enn nú, að
 hugsa um hagi sína.

7. Sá sem í heimsins hefð og mátt, huggunar vill sér leita, og hjarta sitt þar til hefir lagt, holdlega að vilja breyta, á sálunni annur segjast mál, sinnir hann lítt að nærri þá: lítt má stór heimskafa beita.

8. Hvað dýrmætt er að heimsins síð, og hér má í veröld finna, allt reiknar Drottinn oflitid, í verðlaun barna sinna; æðri gæði hann ætla þeim, í þeim komandi nýja heim, um ár eilífðarinnar.

9. Veraldar barna veflysting, við mig kénur því eeki, umild eg gladdir óvirðing, af því eg veit og þecki, hvort þú tilgangur Herra! er; hinneski Fadur! veit þú mér, að blíða heims mig ei blecki!

10. Hjartad mitt gledst, eg hugsa á, hinneskann dírðar ljóma, veraldar þrjáli víkin frá, við þann fognud og blóma, gled eg mig, nú þó gangi á mót, Gud minn!

míni! eg bíð af hjartans rót, veit mér þá sæld og söma.

11. Um veraldar hefð eg hræddi ei var, hafi eg þig, Jesú mildi! muntú mér þinnar aðstodar, að elska það best er skyldi, heims eptirlæti, andur og fé, utan þar Drottinn meður sé, allt er í engu gylði.

12. O Jesú! þú ert andlegd mín! annarar jeg ei leita; gef mér að eign og arfleifð þín, eg megi líka heita, og þrjá í lífi þessu þig, þá muntú síðar gleðja mig, í hóp þinna helgra sveita!

25. Psalmur.

Þvögninn menn skulu varast áhyggju,
en treysta Gudi.

Lagid er: Mitt hjarta hvar til hreyggist þú.

Smadur! heyr hvað Herra þinn, hefir lagt fyrir skara sinn, af hvorjum einn þú ert: völsamur hann vill ei sért, votta það hans kénningar bert. 2. Gudi

2. Gudí einum og Mammon má, manna svo enginn hlýdni tjá, að báðum þóknist þeim; gagn-
 skæðlegum Gudum tveim, gétur enginn þjónad um heim.

3. Illa þig leikur andurinn út vel því Gud fyrir Herra þinn, og hylstú hann einu að, af því að Drottins ord blessað, öllu kémur veglega af stad.

4. Öllum sképnunum hann líkind lær, lífinu mínu fæðan er, og líf-
 ama hulning hans: völdug augu verndarans, vel sjá fyrir nauð-
 sýnjum manns.

5. Líf þér í fyrstu lénti hann, lífa svo meðel sína kánn, hvar med þig fái fædt, því hvað fyrr gjörði gétur hann flædt, og grand-
 varlega nauðsýnjar bætt.

6. Himinsins fugla horf þú á, hverki uppskera þeir né sá, en Drottinn allsherjar, fædir þá og forþorgar, fær þér líft til íþugunar.

7. Hví!

7. Aví! mitt hjarta ágrast nú,
 aví! hvað veif er mannsins trú,
 skynlausum sképnum hjá, náði
 Herrann hornúng þá, svo hér að
 mættum forsjálr gá.

8. Fuglarnir urdu fyrri en
 mann, því fuglumum átti að stóra
 hann, en hvað það Éla fer? að
 þeir betur honum hér, halda það
 sem réttvíslegt er.

9. Svær fyrir vilstú, vínur minn!
 völa svo mjög um flædnadinn? lítú
 á líljurnar, svoðann þrýði síst þó
 bar, Salomon, þá ríkjandi var.

10. Þú veiktrúadi vita mátt,
 vísit muni Gud á betra hátt, for-
 sorga þig, enn þær, esku í dag,
 enn grös í gjær, Gud mun ecki
 háfa svo fjær.

11. Ahyggja síst því orka má,
 að álvar hærrí verdi sá, er hana
 yðkar þrátt, svoðann, madur! sjá
 þá átt, sorgun allri vara þig mátt.

12. Heid-

12. Heidinna manna art það er, áhyggjufullur að vera hér; þar fyrir fellur sá, kristiandómi klárur frá, er qvolar sig með búk-sorgar þrá.

13. Meiri-lostur þessi mig er jafn; margir sem bera kristid nafn, fyrir heimfins hála lyst, falla í heidni en forsmá Krist, sá svo aldrei hinnanna vist.

14. Alvaldandi Födur egnum vér, umbugað lætur hann vera sér, um sinna barna braud, hrofnun fyrir þau fæða band, enn sinna skyldu húngurs naud.

15. Fyrir hann sig nefna Födur vana, födur-hjarta býr yfir hann, fullu með födurs ást, sem elskhug-um sinum aldrei brást, að því skulu börnin hans dást.

16. Trúin vor besta audlegd er; og hann sem lætur nægja sér, full-ríkur sannast sá, en hinn sem búk-sorg elur á, aldrei kann þeim heidri að ná.

17. D.

17. Dömnunum degi (ord - þad haldt): aldrei þú madur! qvída skalt, hann sína umhyggju ber, hvors dags nægi þjáning þér; þú ert ecki ráðandi hér.

18. En þó er bönnud ecki sú umhyggja, hvörri von og trú að fylgir, ydinn mann, þrísar Gud, og gæda vauu, gáfum sínum margfeldum hann.

19. Himneski Fadur höndin þín, helgi og blessi verkin mín, öll svo að þöknist þér, áhyggju mig illri ver, öllu grandi forða þú mér.

20. Eg legg í þína líknar hönd, líkamann bædi og mína önd, treystandi á þig einn, gef að eg sé hjarta breinn, háski svo mig villi ei neinn!

26. Psálmur.

Undir Guds blessun eru allir hlutir komnir.

Lagid er: Övinnannleg borg er vor Gud.

Sþungdu lof Drottui, fála mín!
sem þig afnáð skapadi, kenpti
síð.

Stöðan úr övæl og þín, övittum og fríð boðaði, og verndar einn í dag, allann þínn líffins hag, af skjærri elsku og náð, allt blessandi þitt ráð, sem náðvæmur föstur-faðir.

2. Hann hefir sinni hendi í, himins og jarðar gengi, og með sképnunum skiptir því, skynjad hvörr um það fengi, hans blessan er það allt, æ víð hverja þér haldt, þó heimur hafni þér, Herrann það veit og sjer, huggari er annar enginn.

3. Alví! hvað blindir erum vér, optlega svo dæmandi, að andlegð sú, er öflum hér, útvegum sé þackandi; nærking ef nógleg sjest, náð Guds vér treystum best, en skuli oss skorta þrátt, skynjum vér harla fátt, unsiön hans örgleymandi.

4. Sannkríttunum mánni sömir því, síttum Guði að trúá, og meðslin víð hans ótta í áhyggjulaust að búá; o maður! ei því gleynt, að Drottinn væður þeim, treystú

þau ecki á; ellegar þar að gá, að hann kánn öllu að snúa.

5. Ef fátækur þú og auntur ert, engu skyldir þú gvida, ríkan þig Drottinn gétur gjört, girnist þú hans að blíða; Ugar í endistad, ein mátti sanna það; umbreyting eins féck þá, eckjan í Sarepta. Sjá hér Guds blessun blíða.

6. Gud skóp af engu efni þig, áttú þar af að læra, að hans alvitra volduglig, vel kánn þig einu að nærva; og hann sem allt til hér, umforgun veitti þér, ein kánn um æfi þín, að uppljúka hendi sín, og þér fædu að færa.

7. Blessadi Fadur! blessan þín, blessi verk handa minna, vilja snút og verkum mín, til vitnisburða þinna; andlegann auk mér plög, allt hefi eg þá nóg: ásjá í elsku mig, og unn mér að prísfa þig, um ár eilífdarinnar!

27. Psálmur.

Því minn maður skal haga sér við aðrar
af krossþjáðar manneskjur.

Lagid er: Greinir Jesús um græna trjed.

Þú skýldir maður minnast á, máls-
grein þíns Herra, og vel að
gá, hvað þú girnist að gjort sé þér,
gjöra náunga þínum þer.

2. Hvortin það gángi heimi í,
helst er klagandi yfir því; ef luck-
an sér frá einum snýr, ástvinna
dygðin líka flýr.

3. En þú, sem girnist Guds
þíns náð, geym þú þessi hans Son-
ar ráð, skodandi hvor þín skýlda er,
skuli þínn bróðir reynast hér.

4. Attú í fyrstu að elska þann,
aðstodarlausa veika mann, hjart-
að þitt til hans ljóst og leynt, lát
vera af öllum kala breint.

5. Þiti hann sig ljæranu vera
þér, veikri mannkind það huggun
er, til harmanda ógéd ei hafdu

neins, hvort veit nema þú ver oir eins.

6. Orðunum skaltú einnig með, aumkunnarsamt þitt birta géd; hugga þíns bróðurs særda^u sál, og setja honum fyrir gudlegt mál.

7. Almikadu hann með andsvar þekkt, er honum það til líknar frekt: sá kristnum ecki samhammar, sann-kristid hjarta ecki bar.

8. Í þridja máta, aldrei gleym, elskunnar verk ad sýna þeim, sem Herrgan undir sinn kjori kross: krefur þess Gud af öllum oss.

9. Kenn þinum hug til ríka manns, ráð er, ad fordast víti hans, Lazarum fyrir líta vann, í loga eilífum sjálfur brann.

10. Sjái fullríkur fátækann, fjár má ólmusa gledja þann, þrumann ef líta heilbrygder, til heilsummar styrkja aptur ber.

11. Vid þíns náunga mikid mein, mann-hjálp, ef ecki stodar nein;

nein; ástrífum huga áfram haldt,
og fyrir honum bidja skalt.

12. Ef þú svo annast aumtann
hér, og hans nauðsynjum fyrir
sjer, ástverk þitt mun ei ólaunad,
endurgjalda vill Drottinn það.

13. Beitt og gétin hann vill
þér sé, vernd og blessan á jordunne,
en síðar meður útvöldum, æra og
gledi í himninum.

14. Síur, sem ekki hugsa um
þar, Herrans bræðrum ei sinna
þar, elskunni gagn sitt meta meir,
inordingjar réttir eru þeir.

15. Þeir munu líka laun sín
fá, Lazari bræðrum skildir frá,
útsnaradir í eilíft bál, úrskurðar
svoddan gudlegt mál.

16. O Jesú! gef oss anda þann,
í elsku við þig og náungann, munn,
hönd og hjartad breintrúad, hjá
oss sem láti fylgjast að!

28. Psálmur.

Swörnin vér skulum haga ofs við Gud,
ad krossinum afstöðnum.

— Sagid er: Heidrum ver Gud af hug' og sál.

Mín sála! Drottni þacka þú,
þinni hörmúng sem létti nú:
fagnandi skaltú fús til þess, frels-
nin krefur þacklætes, fyrir end-
urkísgunar háleitt hnos, af hjarta
ber nú ad segja ofs: lof sé þér, Gud!
fyrir lidinn kross.

2. Þeraldar börn þá harma hér,
heita veimandi fyrir sér, margur
þá losa miklu vana, minna völd
af þá frelstist hann, ad heita Gudi,
en halda síst, hvörjum manni til
syndar snóst, það skulu Guds börn
varast víst.

3. Af þinsu bóli breinsast hér,
hvad margir tlu forspillter? Þeirra
á medal ei nema einn, aptur sjóbr
þó hann verði hreinn; svo fer ofs
midur enn Samverskum, sem þó
réttkristid nafn berum, Guds vors
reidi svo uppegnun.

4. Þacklátur ef ertú nú, ástgjafir Drottins hindrar þú, sem hann þó annars hefði sendt: hinu sem þackar fór þúur lént, gudleg-ann orleik orfar sá, ad þvi, mán fál! í tíma gá, þegar hörmúngin hverfur frá.

5. Eins líkama og sálin sé, samlyud í hjartans þactlæte, allir límir þíns líkama, lof Drottins skulu vegsama; hvor þér hjálpa med verki vanu, í verkunum skaltú prisa þann, tunga þín skal og tigna hann.

6. Þú skalt vita ad þacklæted, þar nema ydran fylgi med, og leidrétting þíns lífadar, lítt orkandi hjá Gudi var, er þad honum sem annad gís, aflandi hefudar réttlætis, tvöfaldast þá þitt fyrra lík.

7. Haf Gud mínum harmi og þú hægt ad náduqum vilja sín, mér skal vera þad máltæki, í munni og hjarta vakandi, lífandi Gud

mig leysa vamm; losa og dyrka vil eg hann, bæði um heim og himnarann.

8. Ad þínum krossi endudum, sðrum hjálpadu naudstöddum, set þeim fyrir þá sömu náð, sem þíni betræði hag og ráð, eins vægir Drottinn þeim og þér, þeir ef hans báða stöðuger, sæll er fá madur það gjører.

9. Þ þriðja máta það minsta, þann kross, sem burt er horfian nú, alla tíð líffins eptir það, æ! lát vera þitt minnis bláð, syndina að varast, vel þú gá, veröldu gleyma, hold að þjá, og himnaríki að hugsa' uppá.

10. Ef þú nú syndgar upp hédan, annað verra þig henda kann, þessu ef sporna vilðir við, víst er þér gudlegt fulltúgid: hér um af hjarta einninn átt, andvarpandi að biðja þrátt: sýng því fagnandi á svoddann hátt:

II. Herra

II. Herra Jesú! eg heidra þig,
 hefir þú kénnt í brjósti um mig,
 send mér nú þína sætu náð, svo
 eg kummi mitt bæta ráð, ad mínn
 lífnadur þóeknist þér, þér svo eg
 gládur lífi hér, Guð minn bleffað-
 ur um alder!

29. Psálmur.

Svörs vér þofum ofs ad vænta ad
 krossinum endudum.

Lagid er: Godir á himna heð.

Gled þig, mín fál! og fjá, fælu
 og hátign þá, í hvörja um
 leid stránga, um fáum vér ad gánga.

2. Guðs einka elsku Son, ofs
 gaf þá fældar von, fyrst vér hans
 frelffis bídum, forgéffus ecki lídum.

3. Hann hefir heitid ofs, hér
 sem nú lídum kross, himneskrar
 fældar fæti, fóna og eptirlæti.

4. Himnesk er hátign sú, hvört
 ffylldi ecki nú, fyrir svoddan fælu
 stríða, sorg og hörmúngar líða?

D 5 5. Sancti

5. Sancti Páll segir bert: sam-
jafnadar að verdt, sé ecki sitt mót-
læti, við svoddan segurðar mæti.

6. Gledjist því grátnir menn,
gledjist, það segi eg enn, yðar ángr-
udu gæði, umsnýr Jesús í gleði.

7. Litla stund lidum vér, litla
armædu hér: eilífdin eptir kómur,
allt þetta burtu nemur.

8. Hún gleður heyrn og mál,
hún fjættir líf og sál, þá skal um
eilífd alla, aldrei nein sorg tilfalla.

9. Hendi mig hugrauner, brósa
vildi eg mér, af því eg veit sá veg-
ur, verður mér bærilægur.

10. Öll mun hans ending góð, af
því að Lambsins blóð, sælunn mun
sigur gæfa, síst vil eg þar um efa.

11. Hvorr kristinn kós að fá,
kórónu Drottni hjá, til hennar verð-
ur að vinna, vilji hann sældir finna.

12. Hvorr sem hér veröld vann,
virða mun Drottinn hann, óvallt-
rar æru sætis, og kórónu réttlætis.

13. Kór.

13. Kóróna kallast nú, kjer,
tign og prydi sú, vér hvorja í von-
um egum, vita svo þar af megum.

14. Oss Jesús ann til sanns;
erum vér brúdur hans, þá mun
vor hefjast hagur, hátign og brúð-
kaups-dagur.

15. Erum vér ordnir þar, and-
legir Konungar; hér af kóróna
heitir, heill sú oss Drottinn veitir.

16. Kröndir vér verdum þar,
vidlíkt og figravar, úr lífi komnir
erum, kórónu dírðar berum.

17. Dsegjanlegast er, allt hvað
þar medfylger, heilsa, líf, blíða,
blómi, blessan, kraptur og sömi.

18. Sjá þú nú, særði manni!
hvað sæta endíng sam, sællra
Guds barna grátur, gætt þess og
vertú kátur.

19. O Jesús! unntú mér, að
stríða þanninn hér, að dírð og
hátign hreina, hjá þér fái eg að
reyna!

30. Psálmur.

Ulm, farsæld eilífs lífs.

Lagid er: Þer þættir gjorum.

Gja! mig gleður, eilífd fríd bod-
andi, sú von mig sedur, í
sorgum hér þreyandi, útvöldum
medur, angunum rennandi, af
heims hrygdar laudi.

2. Er þar uppskéra, eilífs há-
fagnadar, dírðar vís vera, veg-
send há allstadar, sigur lín bera,
sálir heim kalladar, í Gudi gladar.

3. Þar er sæld, sómi, samlyndi
og frídur, blessan og blómi, börn
sín Herrann stydur; sá líffans ljómi,
leggst þó aldrei nidur, útvalda vidur

4. Þar mun eg skoda þig, minn
Herra sæti! vidskilinn voda, vaf-
inn eptirlæti, sú sjen mér bodar,
sálar ædstu kjæti, og bol allt bættir.

5. Hér sína reynda, sem þá fag-
urt ljóma, vel fær þar greinda,
veran guddóms fróma, þá vér og
leynda,

leynða, þeckjum Herrans dóma,
med sætum söma.

6. Andlit Guds blíða, allir
vér þar háum, horfin er stríða,
höfu þá líffins náum, engu' er að
qvíða, allt þar líta fáum, það
sem nú þráum.

7. Englarnir skína, ofs þar
samfagnandi, hvörr mun þar sína,
hjartans lyst fremjandi, útrómd er
vína, eja! samföngjandi, geymdir
frá grandí.

8. Dnd vora fjættir, ásjáu Guds
blíðasta, hvörskyns meðlæti höf-
um þar sælasta, ángur upprættir,
Engla raust sætasta, og ást inn-
dælasta.

9. Þá mun líkamt, í ljósi fögru
glansa, hreinu, sömasamur, söngja,
spila og dansa, á þeim há-frama,
ofs mun hjálfa stansa, án völs og
vansa.

10. Dútskranleg eru þessi gæði,
og ómissanleg, öllum sem þeim
næði,

æði, mjög gleðimannleg, morg
og eilíf bæði, sem helg herma
fræði.

II. Allt uppfyllandi, ó minn
Jesú góði! kem líd leggjandi, lemt-
nu þínu blóði, manni og andi,
minn jafnan samhlöði, og lof
þitt ljöði!

B i b l a t i r.

31. Psálmur.

Væn og andvarpan.

Lagid er: Fagle vor, sem á himnum er.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg
fer, í hvorju, sem ad hönd-
um ber! fyrir krapt allt orkandi
þinn, í gleði breyttist harmur minn;
gef ad framkvæmist gagnid mitt,
Gud! svo eg þrifi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kenna, minn
Gud! mér, mína svo telja daga
hér

hér, að tækifæri aldrei neitt, ydju skyldunnar frá sé sneýdt. Eit sít eitt sínu mér for burt frá, fara ecki til baka má.

3. Ef til veltlysta eg freistast, í mér lát krapt þínn fullkomnast, veit mér ráð, megn, hug, vilja þá, vel að stríða og úgur fá, sít yfirvinnung verður mér, vegur til þínnna úfs hjá þér.

4. Lucku-gæði ef lénaft mér, lát, heidur, andur, vitsmuner, minn Gud! þlessa þú mér það allt, mér frá þess rángri brúkun haldt, af því svo meidist eckert sínu, eg sjálf-ur eda náunginn.

5. Falli sorg og mótlæti á mig, minn Gud! kalla eg strax á þig, eruggust festing ertú mér, öll mín von grundvallast á þér; mig drag þú út frá mæðunum, mig heyr, bænheyr, af hæðunum.

6. Loksins, nær jorðu eckert á, orkar mér fremur ró að fá, þegar
senn

seum fyrir sjónum mér, fortína við
grafar-barminn fer, enda þá mína
alla neyd, o minn Jesú! með
sælum deyð!

32. Psálmur.

Suggun í sorg og sjúkdómi.

Lagid er: Heyr þú, Guðs barnið góða!

Grát ei þá Guð framþýdur glas
hrygðar-tára; seinna því send-
ir blíður, svala-vín klára. Mest
þegar meinið svíður, mæl: nú inn-
an skammis líður burt sorgin sára.

2. Undarlegt ei má kalla þeim
elsta Kristum, mótdrægt þó megi
falla meðan hét gistum; svo rey-
tr sína alla, samt skulu til hans
kalla hæg trega-tvístum.

3. Drottins ástvinir áður, urdu
það reyna, margur í þrautum
þjáður þungt mátti gveina; kross-
stríðid hærst þá hádu, hinnesk,
fyr' em þeir gádu, komi mýking
meina.

4. Náð

4. Náð Drottins reynslu manna,
sem reifnum harða, útmælið eptir
sanna alvitsku gvarða. Leid erfið
lífs til ranna, þó liggi hörmúng-
anna, vill minnstu varða.

5. Utlegd ónæði, grundir! ólgu-
sjó sára, vos-reisu, vesjar stund-
ir, vedrinu' óklára, mein stríði,
styrjöld undir, stritvinnu lúnar
mundir, fylgir tíð tára.

6. Nákomid kallast þetta krístin-
um reisandi, andlega' ef upp skal
fletta æfningar standi, sig hljóta
forðum metta, sjaldan leid hitta
flétta, fjær fœdurlandi.

7. Bíðid því Drottins, bæði,
og búist vidur, slær, lífgar, lemstr-
ar, græðir, lúin bein styður, holl
berid harma sæði, hinnesk fagn-
adar gæði uppskérast yður.

8. Rífdóm miðfunar mesta
mergd krossins hrída, von er hér
vid að festa vægd Herrans blída,
ver heljar svæfni vesta vinnum stu-
um til besta, þeir sanna síðan. 9.

9. Þú gafst Soninn fæta, sem elstu vefur, allt þegar gjörði græta Gud straffs er krefur; svo ef að mein os mæta, minnst þá sinna gæta, því heitid hefur.

10. Þú eru neyðar tídir, nú má sig reyna, nú andleg orka hlýdir, og vonin breina, að sorga-straum- ar stríðir stillist allir um síðir, við endfug eina.

11. Já! þó að Drottinn deyda, dásamur vildi, og í dal djúpann leida, hvar daginn hylði, lífs gleði allri eyda, á hans sig skyldi reida, mannskepnan, mildi.

12. Utryckja þvíad þaðan, þeim vill án efa, sorgmæddann gjera gladann, og grátinn sefa, ávinn- íng. hreldum hraddann, hervista fyrir skadann, lofs gödur gefa.

13. Leidir opt undarlega ástviní- þína, þú; Gud! um þrautar vega, það dæminn sýna, samt gleyma síð- ar trega, sol náir yndis þegar, eptir skúr skína.

14. Fær mig ad forsjón þinni, Fadir! svo skilji, þinn krapt í þjáningu minni, og þó ad hylti öldur þínar, hvar inni, engann eg botninn finni; verði þinn vilji!

15. Samt vil eg skeiddu skunda, og skélfast egi, í krapti Jesú unda, á mædu vegi, essu til æðstunda, ad þinna nýt samfunda, þá sattu ur segi:

16. Drottinn mig góður gleyma: gráti lét öllum, í veröld vel nant: geyma frá vöðu-föllum; nú em eg heppinn heima, hugganir til mínu streyma, í engla höllum.

17. O kross! hvað krapt aukandi Krists bikar ertú? hér þó í barna-landi, hellst beystur sértú, þig hægð-med-hugar blandi, hærstur mér Guddóms Audi, velkominn vertú!

18. Teikn kappanna Kónungs himnanna, fénnist þú æðsta, öllum sem ángist kanna, upphæfðin stærsta, próf-

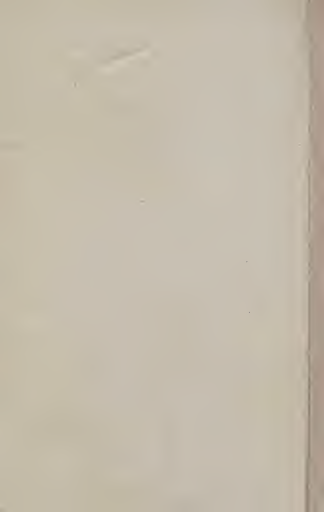
prófsteinn trúar, þrís manna, þerla
med gagnid sanna, gylfinid glærsta.

19. Lemur þú hirting þýra,
holdstus sjálfædi, mind Krists ad
merkist þýra, met eg þín gædi,
þægt er þér hug ad stýra frá heims-
ins glifi ríra, í þíuná bædir.

20. Eykur von, elsku þreina,
effir trú þjóða, audmýkt, bæni,
tinnstu leyra aft þolinuða, ydrun,
eptirfylgd þeina (þó egum margt
ad reyna) Guds Souar góða.

21. Reyru mig, en reffa eigi í
reidi þinni, minn Gud! á mót-
gángs degi, svo miskun þinni, fyrir
ir þig mér eg flegi, Fadur! styn,
þid og segi: væg nædu minni!

M. C. S. 18

